

The
QUEEN'S
a királynő méregkeverője
POISONER

„Kocsit! Kocsit!
Ezt az átkozott országot egy kocsiórt!”

fine
selection

J E F F   W H E E L E R

J E F F   W H E E L E R

THE
QUEEN'S
a királynő méregkeverője
POISONER

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

Lincolnnak

SZEREPLŐK

ARGENTINE-CSALÁD

Eredur Argentine: Ceredigion korábbi királya, rejtélyes körülmények között elhunyt.

Dunsdworth Argentine: Eredur középső fivére – felségáruláson érték és kivégezték; nevét fia viseli tovább, akit a király oltalmába vett, és most vele él a palotában.

Severn Argentine: Ceredigion királya, a legifjabb fivér; Eredur eltűnt fiaitól bitorolja a trónt, akiket vélhetően meggyilkoltak.

Elyse Argentine: Eredur legidősebb leánya.

CEREDIGION FŐURAI

Lord Kiskaddon: Westmarch hercege.

Lord Horwath: Észak-Cumbria hercege.

Lord Asilomar: Kelet-Stowe hercege.

Lord Lovel: Southport hercege.

Lord Ratcliffe: az Espion, a királyi kémszolgálat feje.

Lord Bletchley: Severn király trónbitorlásának támogatója, az Espion feje – felségárulásért kivégezték.

Háború dúlt, és a király győzedelmeskedett, noha sokan kételkedtek a serege esélyeiben. Hiába a sokéves, csatákban szerzett tapasztalat, a hűséges barátok és Ceredigion kimeríthetetlen készletei, sokan elhitték, hogy a támadó sereg képes lesz győzni. Persze árulás történt. Valaki baljós jeleket olvasott ki a vízből. Kiskaddon herceg megtiltotta embereinek, hogy bármelyik oldalon beleavatkozzanak a harcba annak ellenére, hogy fia a király fogságában volt. Ostoba döntés. A király diadalma után a herceg fiát menten a vízesésbe vetették. Csak találgatni tudok, milyen bosszú vár még az áruló főúrra. Én azért jót derülök magamban. Öröm lesz nézni. Éljen soká a púpos király!

– Dominic Mancini, Királyforrás Nagyasszonyának kéme

ELSŐ FEJEZET

Kiskaddon herceg

Lady Eleanor a hálóterme ablakánál ült, és ujjával a fia fürtjeivel játszadozott, aki fejét anyja ölébe hajtva pihent. Owen volt a legfiatalabb gyermeke. Ő volt az, aki a szülésbe kis híján belehalt. Nyolcéves is elmúlt már, de jóval fiatalabbnak látszott. Hiába minden igyekezet, barna haja vastag, zabolátlan fürtökben lógott alá, de lady Eleanor szívesen túrt bele az ujjával. Owen bal füle fölött egy apró ősz folt törte meg a barna hajzuhatagot. A testvérei gyakran kérdezősködtek afelől, hogy vajon miért születhetett ezzel a furcsasággal.

Olyan jel volt ez, amely minden testvérétől megkülönböztette. Lady Eleanor emlékeztetőként tekintett rá; égi jelként, hogy soha ne feledje el azt a csodát, amely a fiú születésekor történt.

Owen sötétbarna szemével felpillantott rá, mint aki pontosan tudta, hogy az anyja feldúlt, és megnyugtatóra vágyik. Ragaszkodó gyermek volt, aki mindig elsőként ugrott anyja karjába. Kisgyermekként gyakran a szülei lábába vagy karjába csimpaszkodott,

és onnan becézte őket nagy szeretettel. *Mama, papa. Mama, papa. Mama, papa.* Reggelente pedig alig keltek fel a szülei, már szaladt is az ágyukba, mintha csak magába akarná szívni a testük melegét az ágynemükből. Erről ugyan már hatévesen leszokott, de az ölelésekből és csókokból sosem engedett, és mindig a szülei közelében ólálkodott, különösen, ha édesapja, lord Kiskaddon is otthon volt éppen.

Eleanor gyomra azonnal görcsbe rándult, amikor a férjére gondolt. Az ablakon kitekintve végignézett Tatton Hall gondosan ápolt kertjein, de hiába a formára nyírt sövények, az élénk pázsitok és a hatalmas, habzó szökőkutak, a lelke nem talált nyugalomra a látványban. Tegnap nagy csatát vívtak, és még nem kapott hírt róla.

– *Papi* mikor jön haza? – kérdezte a vékony hang. Owen meglepő komolysággal fordult édesanyja felé.

Vajon hazajön egyáltalán?

Eleanor mindennél jobban rettegett a harcmezőktől. A férje már nem volt fiatal. A negyvenöt évével inkább volt már államférfi, mintsem hadvezér. Eleanor a baldachinos ágy mellett felállított, üres páncéltartó állványra pillantott. Az ágyon a baldachin el volt húzva, így jól látszott a gondosan megigazított ágytakaró. A herceg ragaszkodott hozzá, hogy az ágyat mindennap megvessék. Bármilyen nyugtalanító hír érkezett is az udvarból, az alváshoz kötődő egyszerű rituálékról nem volt hajlandó lemondani. Néha egész éjjel Ceredigion gondjain törte a fejét, de a világon semmi nem hozott számára akkora békét, mint együtt lenni a feleségével abban a baldachinos ágyban.

– Nem tudom – suttogetta fojtott hangon Eleanor. Elmerengve játszott a fiú fürtjeivel, majd ujjá megállt az ősz folton. A férjét felszólította a király, hogy csapataival támogassa a sereget az invázió elleni harcban, a fiát pedig túszként tartotta fogva, így biztosítva, hogy

lord Kiskaddon mindvégig kitartson mellette. A csata előtt az a hír járta, hogy a király serege háromszoros túlerőben van. De itt most nem a számoké volt a főszerep, hanem a hűségé.

Severn Argentine királyt nem volt könnyű szolgálni. Nyelve tüskés korbácsként forgott, ami vért fakasztott, valahányszor csak megszólalt. Két éve már, hogy bátyja gyermekeitől elbitorolta a trónt, és azóta másról sem lehetett hallani, mint mesterkedésekről, felségárulásról és kivégzésről. Azt beszélték, hogy Severn még a királyforrási palotában végzett unokaöccseivel. Eleanor már a gondolattól is megborzongott. Kilenc gyermek anyjaként képtelen volt elviselni efféle kegyetlenséget. Az utódok közül csak öten éltek túl a gyermekkort, mert a családot hamar elérték a betegségek. Némelyik még újszülöttként meghalt, és Eleanor szíve minden veszteségnél meg-
hasadt. Azután jött az utolsó szülött, a kis Owen. Az igazi csoda.

A figyelmes és drága gyermek most is az anyját bámulta, mint-ha csak olvasna a gondolataiban. Eleanor gyakran figyelte titokban, ahogy a kis Owen játszik; az ajtóból lopva nézte, ahogy a fiú mozaiklapokat állít egymás mellé, hogy aztán az egészet ledönthesse. Máskor a könyvtárban bújt el, ahol magában olvasgatott. Eleanor már nem is emlékezett, mikor tanította meg olvasni, olyan régen történt. A fiú úgy tanult meg olvasni, ahogy más lélegezni; a legkisebb erőfeszítés nélkül szívta magába a betűket és szavakat, a fejében pedig egyszerre minden értelmet nyert. Különösen eszes fiú volt, de azért mégiscsak gyerek. Szívesen szaladozott testvéreivel a kertben, ahol a sövények útvesztőjében együtt keresték az egyik oszlophoz kikötött szalagot. Ilyenkor persze zihált a nagy rohanásban, de ez sosem szegte kedvét.

Eleanor most is jól emlékezett a lelkébe markoló fájdalomra, amikor a bába közölte, hogy a fiú halva született; olyan emlék volt ez, amit sosem feled el. A születéskor nem volt sírás, nem

volt jajveszékelés, mint a többi nyolcnál. A bába a karjában ringatta a gyermeket, finoman megcsókolta puha, ráncos homlokát, majd szólt a hercegnének, hogy férjével vegyenek végső búcsút a fiútól. Lord Kiskaddon és lady Eleanor megölelték a fiút, és ölelve-csókolva siratták, halk szavakkal becézték, és elmondták neki, micsoda szeretetet kaphatna abban a családban.

Akkor történt a csoda.

A Forrás volt az oka, Eleanor biztos volt benne. A halott gyermek, mint aki meghallotta szülei könyörgését, egy pillanatra kinyitotta a szemét. Az úrnő döbbenetében először azt gondolta, csupán képzelődött, ám a férje is látta. A gyermek kinyitotta a szemét. *Ez mit jelent?* – kérdezték a bábát.

Talán így mond búcsút – felelte az halkán.

De a pillanat órákig tartott, aztán az órák napokba fordultak, a napok pedig hetekbe. Eleanor ismét végigsimított a fiú fürtjein, aki erre mosolyogva felnézett, mintha ő is jól emlékezne az esetre. Szája pajkos mosolyra húzódott, aztán fáradtan, reszkető szempillával anyja ölébe temette az arcát.

– Mama! Mama!

Tizennégy éves lánya, Jessica szaladt be a hálóterembe, szőke fürtjei le s fel ugráltak, ahogy futott.

– *Papa az!* Most jön valakivel!

Eleanor szíve a meglepetéstől reménnyel telt meg.

– Láttad?

– Az erkélyről! – felelte Jessica izgatottan. – A feje megcsillant a napfényben! Lord Horwath is vele van, felismertem.

Ennek így nem volt semmi értelme.

Lord Horwath az ország északi határát uralta, Eleanor férjéé pedig a nyugati vidék volt. Egyenlő rangú főnemesek voltak. De akkor

miért kíséri Tatton Hallba a férjét Stiev Horwath? Eleanor szívébe félelem markolt.

– Owen, a nővéreddel siess édesapátok elébe! – szólt. A fiú aggódva belekapaszkodott anyja ruhájába, tekintetébe hirtelen bizalmatlanság költözött. Megmakacsolta magát.

– Owen, gyerünk! – szólt rá Eleanor komoly hangon, és maga is felkelt. Jessica kézen fogta és kivitte a szobából a fiút. Az úrnő idegesen járkált fel-alá a hálóteremben. A herceg hazatértének hamar híre ment a házban, mire azonnal nagy sürgés-forgás kerekedett. Mindenki szerette őt, még az utolsó konyhalegény is tisztelettel gondolt vajszívű urára.

Eleanor minden pillanatban úgy érezte, mintha ezer tű szúrná a bőrét. Szíve majd kiugrott a helyéről. Ő volt a férje legfőbb tanácsadója, és tanácsaival mindeddig sikeresen átvészelték az intrikával teli viharos időket, amik során sok nemesi ház kelt véres csatára a többi ellen. Csak nem elpártolt tőlük a jó szerencse?

Már hallotta a léptek zaját közeledni a lépcsőn. Kezét tördelve, az ajkát harapdálva várta a hírt. A férje élt! De hol a legidősebb fia? Hol van Jorganon? Apjával együtt indult útnak, hogy harcoljon a király oldalán. Jessica róla miért nem szólt?

A férje belépett a terembe, és Eleanor a férfi egyetlen pillantásából tudta, hogy a fia meghalt. Lord Kiskaddon nem volt már siheder, de fiatalos arcvonásai most is meghazudtolták a kopasz fejtetőt és az oldalt és hátul gyülekező ősz szálakat. A herceg acélos ember volt, aki óráig képes volt a nyeregben ülni anélkül, hogy a fáradtság legapróbb jelei mutatkoztak volna rajta. Megfeszített, borotvátlan álla és a szemében csillogó bánat mintha most mégis száműzte volna az erős, fiatalos vonásokat. A férje gyászolt. És nem csak legidősebb fiukat. Eleanor azonnal tudta, hogy sokkal szörnyűbb híreket is hozott, mint a fiuk elvesztése.

– Hát itt vagy – sóhajtotta Eleanor, amikor a férfi magához ölelte. Ám szorítása nem volt erősebb, mint egy kölyökmacskáé.

A férfi megcsókolta a hercegné homlokát, és megremegegett.

– Jorganon meghalt – szölt Eleanor, és bár reménykedett, hogy mégsem igaz, legbelül pontosan tudta, hogy igen.

– Igen – szölt lord Kiskaddon, arcát a nő hajába fúrva. Azután elhúzódot, és csak a földet bámulta.

– Mi történt? – kérlete Eleanor, és megragadta a kezét. – Mond el, ne kímélj a legszörnyűbb részletektől sem! Nem bírom ilyen gyötrelmek között látni az uramat!

A férfi szeme elfelhősödött, noha csak ritkán mutatta ki az érzelmeit. Az arca eltorzult.

– A király... győzött. A csatát Ambion Hill-i ütközetnek nevezték el. Szoros küzdelem volt, Eleanor, annyira szoros volt. Egyetlen pillanat, egy apró fuvallat megfordíthatta volna. Elég lett volna egy apró csermely, hogy minden máshogy alakuljon. Bárcsak... bárcsak ott lettél volna velem, hogy tanácsoddal segíts... de nem voltál! – Fájdalmas, esdeklő tekintettel nézett most a feleségére. – Bocsáss meg!

Eleanor lába megremegegett.

– De hát miért? – kérdezte elhaló hangon.

A férfi olyan erővel szorította össze az ajkát, hogy az elfehéredett.

– Horwath vezette a csatát, de az emberei bajba kerültek. Úgy tűnt, elbuknak. A király akkor engem küldött a megsegítésére. – Ahogy beszélt, úgy rázta a fejét, mint aki ismét átéli a pillanatot, amikor meg kellett hoznia a döntést. – Én pedig megtagadtam a parancsot.

– Micsoda?! – Eleanornak elállt a lélegzete.

– A király a dinasztia utolsó tagja, egyetlen fiát tavaly temette el. Azután a felesége is meghalt, állítólag megmérgezték. Úgy tűnt,

a Forrás ellene fordult, és arra ítélte, hogy elbukjon Ambionnál. Mindketten azt hittük, különben soha...

– Shhh! – figyelmeztetett Eleanor az ajtó felé pillantva.

– Azt *reméltük*, hogy az új király a mi oldalunkra áll majd, ha *nem* avatkozunk bele a csatába. Abban a percben úgy hittem, hogy a király serege alulmarad. Severn azonnal megfenyegetett, hogy megöli a fiamat. – A herceg lehajtotta a fejét, és felzokogott. – Mit tettem?

Eleanor a férjéhez lépett, és szorosan magához ölelte. Bölcs és jó képességű férfi volt, de ezen erények mit sem segítettek Severn király ármánnyal átszőtt udvarában. Éppen ezért kérte oly gyakran felesége tanácsát. Eleanor maga is úgy hitte, hogy Severn uralkodása rövid életű lesz. Azt tanácsolta a férjének, tegyen úgy, mint aki támogatja a királyt, de mégse támogassa túl eredményesen. Tűnjön sutának, mint aki nehezen érti a parancsot. Erre a gondolatra most az ujjába harapott.

– De a király serege végül felülkerekedett – sóhajtotta Eleanor. – És most árulónak tart.

– Ahol én álltam, onnan úgy tűnt, hogy Horwath serege megsemmisítő csapást szenved. A katonák léhán harcoltak, nem szívvel-lélekkel oltalmazták Ceredigion a megszállókkal szemben. Aztán a király maga vezette csatába a lovagjait. A harc már javában dült, amikor közéjük vágatott. Én láttam, Eleanor. Csak hús... talán harminc lovaggal indult neki, mégis árvízként zúdultak lefelé a hegyoldalra. Mintha maga a Forrás adna nekik erőt. Elemi erővel csaptak le a lándzsáikkal és kardjaikkal. A király először levágta egy katona alól a lovát, majd a megsebzett ménje nyergéből leugorva végzett az ellenfelével. A megszállók körülvették, de egy tucat férfi erejével harcolt. Nádszálakként hullottak előtte a harcosok, és ahogy Horwath emberei meglátták a diadalt, maguk is megráztosodtak.

– A herceg a csodálkozástól és döbbenettől elkerekedett szemmel mesélt. – Severn maga győzte le a támadókat. Hiába sánta és púpos, egyszerűen megállíthatatlan volt a harcmezőn. Akkor már magam is odasiettem, és segítkeztem a hadifoglyok elejtésében. A király koronája a csata közben leesett, én találtam rá egy galagonyabokorban. Én mondtam neki... mondtam neki, hogy hűséges vagyok! – mondta halálsápadtan.

Eleanor érezte, hogy a lába cserben hagyja. A férjébe kapaszkodott, és úgy csüngött rajta, mintha egy távoli szigeten lennének egyedül, ahol a tenger hullámai összecsapnak körülöttük, mintha őket is a habok közé akarnák rántani. A fülében a férje szavai csengtek.

– A király kivégeztette Jorganont. Aztán még képes volt azzal gúnyolni, hogy ne aggódjak, hiszen nem szenvedek hiányt fiúgyermekben. Horwath küldte velem, hogy elhozzuk neked a hírt. Severn Argentine király ezt üzeni lady Eleanor Kiskaddonnak: *Válasszon egy másik fiúgyermeket, akit zálogul ad Királyforrás palotájába, és aki ezután öfelseje gyámsága alá kerül. Tegyen bizonyosságot hűségéről és engedelmességéről! Válasszon egy fiút, aki háza biztosítékaként szolgálhat.*

Lady Eleanor kis híján elájult. A férje szemébe nézett.

– Az a férfi most egy *másik* fiamat akarja? – kérdezte, és a gyász nyomán előtörő haragjában öklével ura mellére csapott. – Az a... az a... *mészáros!*

– Stiev Horwath azért jött, hogy elvigye a gyermeket Királyforrásba – mondta a herceg a fájdalomtól elgyötört tekintettel. – Ha nem választunk, felségárulásért kiirtják az egész családot.

Lady Eleanor arcát a férje mellkasára fektette, és előtört belőle a zokogás. Olyan döntés volt ez, amit egyetlen anyára sem lenne szabad rákényszeríteni. Áldozza fel egy gyermekét, hogy a többi tovább

élhessen? De Severn király ravasz és könyörtelen ember volt. Lehetőséges, hogy végül *csak* a választott gyermeknek kegyelmez?

A kín elhomályosította Eleanor gondolatait. Mégis kitől váljon meg? Azért neki adták a választás jogát, hogy még nagyobb legyen a szenvedése? Gyűlölte a királyt. Tiszta szívéből, minden fájdalmából gyűlölte. Hogyan dönthetne ilyesmiről? Hogyan adjon át önként egy fiút annak a férfinak, aki a saját fivére gyermekeivel is végzett? Annyi vér tapad már a király kezéhez, hogy mostanra bármihez ér, mindent bemocskol.

Lady Eleanor a zokogástól azt sem hallotta, ahogy kinyílik az ajtó, és valaki besiet. Csak akkor eszmélt fel, amikor Owen átkarolta szülei lábát.

A fiú olyan erővel szorította atyját és anyját, hogy bár szavak nem hagyták el ajkát, szinte hallani lehetett a gondolatát, amint nyugtatni próbálja őket. *Semmi baj, mama, semmi baj, papa. Minden rendben lesz! Semmi baj!*

Ahogy a fiát figyelte, a szeme előtt távoli emlék jelent meg.

A királyi bába jutott eszébe, aki megmentette a fiú életét.

Az úrnő lelke most reménnyel telt meg. Talán sikerül titokban Nagyasszony szentélyébe üzeni, talán érdemes megkérni őket, hogy vigyázzanak a fiára, a fiúra, akit egyszer már megmentettek. Az elválás és a kétségbeesés is elviselhető, ha legalább egy halvány reménysugár van, ami éltesse az embert.

És tudta jól, hogy ennél a reménysugárnál többre most nem számíthat.

A ceredigioniak felettébb babonás népség, de ez már csak így megy minden bolondnál, akit anya szült. Ősidők óta hisznek a víz erejében, amelynek eredetét rég elfeledett legendák magyarázzák. Az egész történet ködös, ez mégsem zavarja őket abban, hogy hatalmas szentélyeket emeljenek a folyók partjára. Királyforrás Nagyasszonyát pedig éppen a folyóra építették, egy szemkápráztató vízesés hasadékaához. A szentélyek még a törvény elől is védelmet nyújtanak. Sok tolvaj tölti napjait e szent falak között, élvezve a kristálytisztá vizű tavakat, a pezsgő szökőkutakat és a csodálatos kerteket – napközben lopni mennek, éjjel pedig a szentélyek oltalmában húzzák meg magukat. Őket hívják forráslakóknak. És mindezt azért, mert valami ősi badarság szerint a szentély védelmét egészen addig tiszteletben kell tartani, amíg a folyóban és a vízesésben víz zubog. Nekem az a sors jutott, hogy e söpredék között töltssem az időmet Nagyasszonynál, és itt figyeljem a király ellenségeit. Hálátlan feladat. Csupa tétlenség.

– Dominic Mancini, Királyforrás Nagyasszonyának kéme

MÁSODIK FEJEZET

Észak-Cumbria hercege

Owen szívesen játszott egyedül, és olykor órákon át képes volt lefoglalni magát – mozaiklapokat állított egymás mellé, hogy aztán ledönthesse azokat, néha ólomkatonák seregeit vezette harcba, máskor pedig olvasgatott. A családja körében cserfes gyermek volt, ha pedig fakardokkal kellett bajt vívni, bizony rendre a testvérei végezték sírva, még a nővérei is. Ám amint idegen lépett a terembe, Owen máris egy székhöz mögé rejtőzött, és onnan figyelte árgus szemekkel, amíg a jövevény el nem távozott.

Ugyanígy figyelte most lord Horwatht mióta kilovagoltak Tatton Hallból. Némán ült a nyeregben a főúr mögött, és az ijedtségtől, még ha akar, sem tudott volna szólni. Ahogy egyre csak távolodtak a családtól, de édesanyja könnyei még ott csillogtak a fiú arcán, azon töprengett, vajon szóra nyitja-e még ajkát valaha.

Tatton Hall volt az ő világa, amelynek minden szegletét pincétől a padlásig úgy ismerte, mint a tenyerét. Voltak helyek, amiket kevésbé

szeretett – a borospince például sötét volt és furcsa szagú –, de olyan titkos helyeket is ismert, ahová, ha elbújt, soha nem találták meg. A kert óriási volt, de végtelen napokat töltött a fűben futkározva vagy a levelek között heverve, ahol a dolgukra igyekvő hangyákat és más bogarakat figyelte. Azokat a bogarakat szerette a legjobban, amik apró kavicsokká gömbölyödtek, a tenyerén gurítva játszott velük. Aztán ha mozdulatlanul kivárt, a bogár kidugta apró lábait, és körbe-körbe rohant Owen kezében.

A fiú nagyon szerette a természetet, de még ennél is szívesebben töltötte idejét odabent. Mindennél jobban rajongott a könyvekért, mert a betűktől kellemesen bizsergett a szeme, akár az apró bogárlábaktól a tenyere. Olvasás közben úgy érezte, mintha álmvilágba kerülne, ahová nem hallatszik be sem suttogás, sem kiáltozás. Bármit elolvasott, ami csak a keze ügyébe került, és mindent azonnal meg is jegyzett. Olvasási vágyát semmi sem elégíthette ki. Legjobban azokat a történeteket szerette, amik a Forrás kegyeltjeiről szóltak.

A paták dobogása lassan elnyelte Tatton Hall emlékeit, vele Owen gyermekkorát. Horwath mereven ült a nyergében, és ha szólt is a gyerekekhez, csak annyit kérdezett, hogy éhes vagy szomjas-e, vagy el kell-e menjen az illemhelyre, amikor megálltak pihentetni a lovakat.

A herceg nem volt nagy termetű, és Owen atyjánál idősebb is volt. Selyemkalapja vastag, ősz szálú haját rejtett, amit tarkójánál rövidre nyírtak, arcán pedig a hajviseletéhez illő, sűrű kecskeszakállat viselt. Mogorva és szigorú tekintete alapján láthatóan cseppet sem volt ínyére egy alig nyolc nyarat látott fiút utaztatni a királyságban, és a lehető leggyorsabban szabadulni kívánt e kolonctól. A herceg csaknem olyan némán tűrte az utat, mint Owen, az őket kísérő lovagok viszont vidáman écelődtek egymással, így őket sokkal érdekesebb volt megfigyelni.

A királyság minden nemesének volt címere és jelmondata. Owen legbüszkébb a saját családjáéra volt, hiszen ezt egész életében látta. A Kiskaddon-ház címere az Aurum volt; ezen élénkkék alapon díszelgett három szarvasbika feje, és mindháromnak hegyes, töviszerű agancsa volt. Horwath címerén egy oroszlán feje látszott vörös alapon, kitátott száját pedig nyílve sző fúrta át. Owen nem szerette a látványt, mert egyre csak az oroszlán kínjára gondolt. A herceg a ruháján viselte a címet, de az oroszlán feje ott táncolt még a zászlóvivő által a magasba tartott lobogón is, így hirdetve mindenkinek, ki közeledik, és hogy jobban teszik, ha messze elkerülik őket. Mivel a lovagok íjjal és karddal is fel voltak szerelve, Owennek több oka is volt a hallgatásra.

A fiú már azt sem tudta, mennyi ideje utaznak. Néhány nap telhetett el. Az uraság minden hajnalban mogorván talpra rántotta és a lóhoz vezette. Owen egy szót sem szólt, és a herceg is hallgatott. Így értek el egészen Királyforrásig.

Owen hároméves volt, amikor a családjával egyszer eljutott Ceredigion királyi városába. Az azóta eltelt évek halvány emlékfoslányokká koptatták az akkori látogatást, de ahogy a főúton lassan elérték a városkapuhoz, a foszlányok összeálltak, és az egész hely meglepően ismerősnek hatott.

Királyforrás azért volt emlékezetes, mert egy hatalmas folyóra épült, éppen oda, ahol a víztömeg dübörgő vízesésként zúdult alá. Bármilyen alacsony volt is a folyó szintje, a vízesés mindig kitartott. A folyó közepén egy jókora sziget volt, amelyre szentélyt építettek – ez volt Királyforrás Nagyasszonya. A vízesés alól óriási sziklák meredeztek elő, némelyiken pedig vékony fák dacoltak rendületlenül az alázúduló habokkal.

Owen is tudta, hogy az épület egy régi legendáról kapta a nevét, de semmilyen könyvben nem talált erről részletes leírást, legalábbis

nem olyat, amire ő vágyott volna. Azok a szövegek, amelyek segítségével olvasni tanult, általában lovagokról, csatákról és letűnt királyságokról szóltak, ráadásul olyan terjengősek és unalmasak voltak, hogy Owen hamar elveszítette az érdeklődését. A szentélynek két hatalmas tornya volt, az épület hátsó része fölé pedig egy sor boltív nyújtózkodott. A boltívek alatt húzódó csatornában örökké csobogott a víz, mintha csak a vízesés kicsinyített mását akarták volna itt megépíteni. A folyó egyik partján a város ék alakú tetői és füstölgő kéményei sorakoztak. A kecskék mekegése, az ökrök bőgése és a koscsik nyikorgása szinte alig hallatszott a vízesés dübörgésétől. A folyó magasabban fekvő partján pedig ott állt a palota, ami mellett Tatton Hall csupán gyermekjátéknak tetszett.

A palotáról kőhíd vezetett a szigetre, a szigetet pedig fahidak kötötték össze a túlsóval és egyben a város többi részével. Owen azon kapta magát, hogy kihajol a nyeregből, hogy még jobban gyönyörködhessen az elképesztő látványban. A hömpölygő vízesés hangja mérföldekre elhallatszott, és a hullámok robajában úgy tűnt, mintha örökké vihar dúlna a környéken.

Ez lesz tehát Owen új otthona. A király azért hozatta ide a fiút, hogy gyámságába vegye. Egy ideig Owen legidősebb bátyja, Jorganon is itt élt. De ő már halott. Vajon *mama* és *papa* ezért sírtak olyan keservesen, amikor Owen eljött? A palota kívülről nem tűnt otthonos helynek, sokkal inkább műemléknek, egy ősi relikviának, egy veszélyes építménynek.

A városba belovagolva harsonák szava jelezte az érkezésüket, és Owent hamarosan idegenek százai bámulták meg. Egyesek szánkozva figyelték a fiút, aki erre csak még rosszabbul érezte magát, míg végül arcát a herceg köpenyébe temetve rejtőzött el.

Ahogy a város utcáin keresztülhaladtak, csak a paták kopogását hallotta a kövezeten, és a vízesés mindent betöltő moráját. Owen nemsokára kilesett a köpeny alól, és végignézett az üzleteken és az utcára tóduló népen. Az érzékszervei képtelenek voltak befogadni azokat a hatalmas tereket, és nem tudott mit kezdeni az iszonyú hangzavarral. Próbált megálljt parancsolni az érzelmeinek, de előtörtek belőle a könnyek, és összetörte őt a bánat, amiért egyetlen családtagja sem siethetett a védelmére. Miért *őt* küldték Királyforrásba? Miért nem valamelyik testvérét?

Hamarosan Horwath is meghallotta a szipogást, és hátrafordult a nyeregben.

– No, mi lelt téged, kölyök? – mordult rá a homlokát ráncolva.

Owen némán a főúr szemébe nézett. Túlságosan félt ahhoz, hogy egy szót is szóljon, valódi érzéseit pedig a világért sem fedte volna fel egy idegennel. Igyekezett fékezni a könnyeit, de ettől csak még rosszabb lett. Érezte, ahogy a kövér könnycseppek lebukfenceznek az arcán. Magányos volt és gyámoltalan, és bár az elmúlt napok eseményei még rémálomként lebegtek az elméjében, lassan kezdett ráébredni, hogy ez a rémálom az új élete.

A herceg magához intette az egyik lovagját.

– Menj, hozz a kölyöknek egy kalácsot!

– Igen, uram! – bólintott a lovag, és előrevágatott.

Owennek nem kellett a kalács. Csak vissza akart menni Tatton Hallba, noha ezt sosem vallotta volna be. Borzasztóan remegett, és a herceg köpenyébe kapaszkodva, csontig hatoló félelemmel bámulta a címeren vicsorgó lenyilazott oroszlánt. A ló lassan lépdelt tovább, mígnem a lovag egy darab világosbarna kaláccsal a kezében visszatért, majd Owen felé nyújtotta az édességet. A fiú először nem

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

akarta elfogadni, de végül mégis érte nyúlt és megfogta. Puha volt, és nagyobb, mint a keze, az édes illatról pedig az otthoni konyha jutott eszébe. A zokogás lassan elcsendesedett, és megtörölte az orrát a ruhája ujjában. A kalács látványa megnyugtatta. Harapott belőle egy nagyot. A tésztája olyan volt, akár a süteményé, a belesütött magvak pedig ropogtak Owen foga alatt minden harapásnál. Ilyen fajtát nem evett még azelőtt, de ezt most mohón befalta.

Amikor a szigetre vezető egyik hídhöz értek, Owen ijedten kapta fel a fejét. Nyugtalanította a tudat, hogy egy ilyen vad folyó fölött kell átkelniük. Mi van akkor, ha a hidat éppen akkor mossa el a víz, amikor rajta állnak, és elnyelik őket a habok? A gondolattól először elmosolyodott, amíg eszébe nem jutott, mi várná a mélyben. A folyó erejébe az egész híd beleremegett, amitől Owen gyomra ijedten rándult össze. A paták dübörgésének hangját meghallva a fiú még erősebben szorította a herceg köpenyét.

A szigetre érve egyenesen haladtak tovább, semmi dolguk nem volt a szentély területén. A szentély kertjében férfiak tébláboltak, néhányan a kapura támaszkodva bámulták a főúr elvonuló kíséretét. Az ápolatlan, ágrólszakadt férfiak leplezetlenül méregették Owent, aki néhány kíváncsi pillantást vetett rájuk, majd ismét a herceg köpenyének fodrai közé rejtőzött.

Hamar keresztülvágtak a szigeten, és máris egyenesen a kastélyhoz vezető kőhíd felé tartottak. Az őrtornyok olyan magasak és csúcsosak voltak, hogy Owen azt várta, mikor ütnek lyukat a felhők alján. A szélben táncoló zászlókon ott virítottak Ceredigion királyi oroszlánjai és a király saját címere, amit azóta is viselt, hogy megszerezte a trónt. A fehér vadkan. Owen mindig is barátságos és kedves jószágoknak tartotta a disznókat, de ahogy a vastag agyaráú vadkant figyelte a sötét háttérrel, a vér is meghűlt az ereiben.